

ROMAN SMUTNÝ

FRANTIŠEK

ZDENĚK

ZLÁMAL

BRANKÁŘSKÝ ROD

xyz

Zlámal: brankářský rod

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.xyz.cz
www.albatrosmedia.cz

Roman Smutný

Zlámal: brankářský rod – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

ROMAN SMUTNÝ
ZLÁMAL – BRANKÁŘSKÝ ROD

ROMAN SMUTNÝ

ZLÁMAL

– BRANKÁŘSKÝ ROD –

xyz

© Roman Smutný, 2022
© Zdeněk Zlámal, 2022
© František Zlámal, 2022
Photos © Jan Donáth, 2022
© NAKLADATELSTVÍ XYZ, 2022

ISBN tištěné verze 978-80-7683-121-6
ISBN e-knihy 978-80-7683-126-1 (1. zveřejnění, 2022) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-7683-127-8 (1. zveřejnění, 2022) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-7683-125-4 (1. zveřejnění, 2022) (ePDF)

OBSAH

Úvod	11
František Zlámal: 37 let ve Slavii Praha	17
František Zlámal: O rodině, přátelích a svých vášních	69
Václav Petrák, kustod Slavie Praha v letech 1992–2008	75
Vlastimil Petržela, v letech 1982–1985 hráč a v letech 1986–1992 trenér Slavie Praha	83
Jan Stejskal, v letech 1994–1998 brankář Slavie Praha	87
Cesta z Hulína do Kroměříže (1990–2005)	93
Sparta Praha (2006)	99
Reprezentace U21 (2006–2007)	105
Pohled kamaráda: Michal Papadopoulos, spoluhráč z reprezentace U21	109
Tescoma Zlín (2006–2007)	111
Slovan Liberec (2007–2009)	119
Reprezentace ČR (A-tým) 5. 6. 2009	125
Cádiz CF (2009–2010)	129
Slavia Praha (2010–2011)	137

Sigma Olomouc (2011–2014)	143
Bohemians Praha 1905 (2015–2016)	165
Alanyaspor (2016–2017)	175
FC Fastav Zlín (2017–2018)	185
Heart of Midlothian (2018–2021)	197
Pohled kamaráda: Tomáš Novotný	223
Zamyšlení: Moje hlava	225

ÚVOD

Dva gólmani, které od sebe dělí třicet sedm let. Když první z nich končil prvoligovou kariéru, ten druhý měl až tři roky poté poprvé spatřit světlo světa. Dva gólmani žijící ve zcela odlišných dějinných epochách. Jeden strávil celou svou kariéru v Československu obehnaném ostnatými dráty. Druhý měl to štěstí, že tyto hrůzu nahánějící zábrany před svobodným světem byly v době, kdy začal hlavičkami trefovat míč do dveří dětského pokoje, snad jednou provždy přestříhány. I díky tomu může dnes hrdě prohlásit, že během své kariéry působil v pěti zemích. Co je spojuje? Rodinné pouto. Zdeněk Zlámal, podnikatel a někdejší místopředseda Fotbalové asociace České republiky, je bratrem prvního a otcem druhého. Přezdívka Bobby, na níž mladší z těchto dvou brankářů trvá, a snaží se přesvědčit ty, kteří si ji svévolně upravili na kratší verzi Bob, aby tohoto zlozvyku zanechali. Město Hulín, v němž oba strávili dětství a kde dělali své první fotbalové krůčky. Brankářské rukavice, o nichž František „Bobby“ Zlámal v době, kdy je věnoval malému Zdeňkovi, zřejmě netušil, že je jeho rodinný nástupce mezi

třemi tyčemi bude opatrovat jako vzácný poklad ještě i v době, kdy bude již dvojnásobným otcem. Jeden reprezentační start, který mají shodně oba na kontě, starší Bobby z roku 1977, symbolicky proti Turecku, kam mladší Bobby o třicet devět let později odešel za svým dalším zahraničním angažmá. A samozřejmě Slavia Praha. Pro jednoho osudový klub, v němž strávil v různých rolích neuvěřitelných třicet sedm roků, byť si v průběhu této doby odskočil do České Lípy, aby zde ve druhé lize o pět let oddálil to, čemu někteří fotbalisté říkají polosmrt, tedy konec hráčské kariéry. Pro druhého jedna sezona v rámci pestré kariéry, během níž si splnil dětský sen, ale současně poznal, že strasti a peripetie se nevyhýbají ani velkým klubům se slavnou minulostí. Kniha Brankářský rod Zlámalů vypráví příběh dvou mladých brankářů z malého sedmitisícového města, kteří se vydali do velkého fotbalového světa hledat své štěstí a díky své odvaze, odhodlání, pracovitosti a zřejmě i nezbytnému kousku štěstí jej nakonec našli. Vážení a milí fanoušci fotbalu a poutavých příběhů, přeji vám pěkné čtení.

Roman Smutný

FRANTIŠEK ZLÁMAL

FRANTIŠEK ZLÁMAL

37 LET VE SLAVII PRAHA

Františku, čím byli tví rodiče a jak vzpomínáš na své dětství v Hulíně?

Dětství jsem měl fantastické. Vyrůstal jsem v zemědělské rodině, měli jsme velký statek. Otec byl velmi podnikavý člověk, už jako docela mladý se stal předsedou JZD v Hulíně a později měl pod sebou více družstev. Bydleli jsme ve velkém domě s obrovským dvorem. Fotbal pro mě byl odmala vším. Tedy v létě. V zimě se hrával hokej.

Kdy jsi začínal s fotbalem?

Přibližně v deseti letech za žáčky Hulína. To jsem začal chytat v bráně. Potom jsem přestoupil do dorostu, kde nás trénoval otec Zdeňka Nehody, pozdějšího slavného kanonýra. Se samotným Zdeňkem jsme se na hřišti v jednom mužstvu nesešli, protože on je o čtyři roky mladší. Ale protože mladší měli v Hulíně své hřiště Pod čapím hnízdem a my jsme měli Podstávek, tak jsme občas hrávali proti sobě. Ke sportu nás tehdy hodně vedli i učitelé ve škole. Měli

jsme výborné tělocvikáře. Vzpomínám například na pány učitele Vacenovského a Jurčíka. S fotbalem jsem začal i díky tomu, že v té době nebylo co jiného dělat. Mohl jsem si v podstatě vybrat mezi fotbalem a hokejem. Když jsem přišel do áčka Hulína, tak mě museli „ostaršit“, protože mi ještě nebylo ani osmnáct. Jel jsem na prohlídku do Brna, kde mi pro potřeby fotbalu dali úřední glejt, který mi umožnil, abych mohl chytat za áčko. Hráli jsme 1.B třídu, já jsem chytal stabilně a byla to pro mě v té době velká škola. Byli tam docela dobří fotbalisti. Vzpomínám třeba, že se mnou hrál nějaký Smutný, který kopal velmi slušně středního beka a hrál i dorostevneckou ligu.

Před jak početnou diváckou kulisou jste hrávali?

No to je právě to! Na nás chodilo na 1.B třídu více diváků, než dnes (podzim 2015 – pozn. aut.) chodí na Duklu. Včera jsem viděl, že na Julisku přišlo 1 200 diváků. Na nás chodilo stabilně osm set lidí, a když jsme hráli s Tatranem Bučovice o postup do 1.A třídy, přišlo téměř dva tisíce lidí! Na to si pamatuju živě dodnes. Vyhráli jsme tehdy 2:1.

Dva tisíce diváků občas nedorazí na stadion ani v dnešním Jablonci...

Přesně tak. Zdá se to neuvěřitelné, ale mí bývalí spoluhráči to mohou dosvědčit. Byla to doba, kdy na fotbal chodila velká spousta lidí.

Mohl bys přiblížit okolnosti, které vedly k sehrání přáteláku mezi Hulínem a Slavii Praha?

V Hulíně byl závod na výrobu pilek, Pilana Hulín, a v Praze byla zase Pilana Praha. Pilana podporovala Slavii, tak se domluvilo, že se sehraje přátelské utkání mezi Hulínem a Slavií. To bylo v roce 1966. Na tento zápas přišlo v Hulíně pět tisíc lidí! Dostali jsme po-

tupného bůra. Přesto to byl krásný zážitek. V tom zápase za soupeře zážil především František Veselý.

Jak vzpomínáš na věk kolem osmnácti, před odchodem na vojnu?

Vyučil jsem se automechanikem, protože mě bavily snad všechny stroje. Hlavně motorky. Měl jsem nejprve malého pionýra a potom mi otec koupil od policajtů za tisíc korun Jawu 250, na které jsem se dost nadováděl. Jsem vlastně rád, že jsem vůbec na světě, protože jsem tomu dával dost zakouřit. Hodně jsem chodíval i na brigády. Dělal jsem třeba závozníka na kombajně. Byl to ruský kombajn, SK3. Obrovský stroj, vysoký jako dvoupatrový dům. Já jsem s ním jezdil po poli jakoby nic a hrozně mě to bavilo. O autech se ani nebavím. Řídit nějaké auto byla tehdy pro mladého kluka něco jako povinnost. Dodnes mě všechny stroje baví a k šedesátinám jsem dostal od zete malinkého skútra, ale jen padesátku. Pořád jezdím.

Jak ses dostal na vojnu do Dukly Tábor?

Ještě před vojnu jsem asi dvakrát chytal za výběr okresu a bylo takřka hotovou věcí, že půjdu na vojnu do Dukly Kroměříž. Otec měl ale kamaráda vojáka, který napsal dopis na nějaké vlivné místo o tom, že v Hulíně je talentovaný brankář, a tak jsem se dostal do Dukly Tábor.

Jaký to byl pro tebe skok přejít z Hulína do Dukly Tábor a jak taková vojna v Dukle probíhala? Jak vypadal tvůj běžný den na vojně?

Byl jsem překvapený, ale bylo to ryze sportovní. Sportovní četa. V Táboře se to jmenovalo Tabačka a byli jsme normálně dohromady s vojáky. Je fakt, že nám trochu vojny udělali mazáci, ale jinak to byl opravdu čistě sportovní klub se zaměřením pouze na fotbal. Chodili jsme dvakrát denně na tréninky. S nějakým vojen-

ským cvičením si tam nikdo hlavu nedělal. Maximálně jednou za rok udělali poplach, odvezli nás někam za Tábor a my jsme se potom museli každý sám dopravit zpátky. Z toho, že jsem mohl dvakrát denně trénovat na tak kvalitní trávě, jaká třeba byla na hřišti U Jordánu, jsem byl úplně vedle. Nic takového jsem do té doby nezažil. Kolem mě byli navíc kluci, co jméno, to dorostenec-ký reprezentant. Valkovič ze Slovanu Bratislava nebo třeba Slabý. Zpočátku jsem si proto říkal, co tam mezi nimi vůbec dělám. Měl jsem ale náskok v tom, že už jsem v té době hrával za muže. To byla moje výhoda. V době, kdy jsem přišel, sestoupila Dukla Tábor z druhé ligy do divize a béčko, které kopalo právě divizi, muselo níž do krajského přeboru. Já jsem první rok chytal za béčko všechny zápasy a okamžitě jsme postoupili zpátky z prvního místa, bez ztráty květinčky. Občas jsem naskočil i za áčko, to když se brankář Čaloun, pozdější slavný gólman Škody Plzeň, zranil. Za áčko tehdy hrával můj mazák a pozdější dlouholetý spoluhráč ze Slavie Franta Cipro. Jednou jsme hráli proti „vodníkům“, což bylo derby proti tamnímu klubu Tábor – Vodní stavby. Na toto místní derby přišlo tři a půl tisíce lidí. V tom roce i áčko vykopalo zpátky postup, a tak jsem mohl ve svém druhém roce na vojně chytat druhou ligu. Tu hrála tehdy třeba Bohemka nebo Hradec Králové. V prvním zápase sezony jsme porazili Kladno 2:0, potom jsme hráli proti Bohemce, ne v Ďolíčku, ale na Viktorce. Hned ve třetí minutě jsem dostal gól od Sádeckého, který trefil šibenici, kvůli čemuž jsme prohráli 0:1. Potom jsme porazili Jablonec. Doma jsme to řezali všechno. Škodu Plzeň, která následně postoupila do ligy, jsme doma porazili 4:1.

Předpokládám ale, že alespoň základním přijímačem jste při nástupu na vojnu museli projít, ne?

Ne. Já teda vůbec.

Takže jsi nezažil ani klasické mazáctví, šikanu a podobné věci?

Tak samozřejmě, že jsme mazáky museli poslouchat na slovo. Co řekli, to platilo. Ale žádnou šikanu jsem nezažil, spíš se občas udělala nějaká sranda. Do extrémů to naštěstí nikdy nedošlo.

Jak došlo k tvému přestupu do Slavie v srpnu 1969?

Měl jsem v té době spoustu nabídek. Ještě za působení v Táboře jsem se dostal na neoficiální mistrovství Evropy. Šlo o turnaj devatenáctek, na kterém startovalo hrozně moc slavných mančaftů, jako byl Inter Milán, Fiorentina nebo mnozí další. Ze Slavie za mnou jezdil vyhledávač talentů pan Bartůněk, funkcionáři Baníku Ostrava a enormní zájem o mě měl zejména Jablonec. Jeho představitelé mě přemlouvali vehementně. Jednou pro mě přijeli do Prahy v šestsettrojce a odvezli mě do Hulína, kde se měl upéct můj přestup. Sekretář se jmenoval pan Polák a nabízel mi šílené peníze. Otevřel kufr a v něm bylo sto tisíc! To byl na tu dobu neuvěřitelný balík. Já byl ještě v té době takový naivní a nakonec to celé zastavil můj otec, velký slávista.

To byl ten hlavní důvod, proč ti nedovolil jít do Jablonce?

Určitě. Otec byl opravdu zapálený slávista, takže to nešlo. Potom se stal ten průšvih, že jsem podepsal dva přestupní lístky. Nejprve Ostravě a následně, když za mnou přišla, tak i Slavii. Ta slíbila, že se o administrativní dořešení postará. Tak jsem nakonec opravdu skončil ve Slavii.

Byl to tvůj splněný sen?

To rozhodně. Hned jsem si vzpomněl na ten přátelák z roku šedesát šest, ve kterém už tehdy hráli za Slavii Běda Tesařů, Bohuš Smolíků nebo brankář Jirka Vošta, kterého jsem nyní střídal, a on odcházel ze Slavie do Jablonce. Po podpisu smlouvy jsem šel domů

a nemohl jsem tomu uvěřit. Říkal jsem si: Co já, venkovský kluk, tady ve Slavii proboha dělám? Všechno bylo v úplně jiném měřítku, než na co jsem byl zvyklý. Když v té době přišlo na Slavii deset tisíc diváků, tak to bylo katastrofálně málo. Na zápasy s Bohemkou, Trnavou nebo Slovanem Bratislava chodilo až pětadvacet tisíc lidí. A jak tak jdu po ulici a přemýšlím, tak najednou vidím, jak jde proti mně vedoucí mužstva, pan Puč, ten, který dal gól ve finále mistrovství světa 1934, a svým typickým hlubokým hlasem na mě volá: „Kde jsi, chlape? Už na tebe čekáme!“ Tak jsem šel do kabiny, a když jsem viděl všechna tehdejší esa Slavie, musel jsem se z toho posadit. Franta Veselý, Běda Tesařů, Bohuš Smolíků, Julius Kantor, Jarda Kravarik původem z Trnavy, skvělý technik Franta Knebortů z Dukly nebo třeba Karel Kneslů. S Karlem jsme velcí kamarádi, ale tehdy jsem mu hned na prvním tréninku skočil pod nohy a způsobil mu výron. Ten mi tehdy dal! Byla to doba, kdy jsme my mladí ještě museli být hodní.

To byl velký posun nahoru, že?

Naprosto a ve všem. I v životě. Musel jsem si především zvykat na obrovský tlak ze všech stran a od velké spousty lidí včetně médií. Když jsme vyhráli se Spartou, tak nás lidi doslova nosili na ramenou.

V dobovém tisku o tobě tehdy napsali, že ještě musíš zapracovat na odstranění lability a zlepšení sebevědomí. Měl jsi s tím opravdu problém? A pokud ano, jak jsi jej odstranil?

Opravdu jsem takové problémy měl. Já jsem byl kluk, který vyrůstal ve skromných poměrech. A taky jsem byl zvyklý poslouchat doslova jako blbec. Tohle musíš, támhleto musíš, zkrátka byl jsem zvyklý hlavně na příkazy a kvůli tomu jsem postrádal zdravé sebevědomí. Když dnes vidím kluky se zdravým sebevědomím, tak to

se nedá srovnat. Já když pustil góla, tak to byl můj (důrazně) gól. Byl jsem přesvědčen o tom, že všechno se dá chytit. Dnes přijde po prohraném zápase brankář před kameru a suverénně řekne, že se to nedalo chytit a že to kluci vzadu neuhráli. Mají zkrátka sebe-důvěru, kterou já neměl. Možná by se mi tehdy býval hodil nějaký manažer. Až ke konci kariéry jsem cítil, že jsem si jakési sebevědomí vybudoval.

Takže to přišlo s přibývajícím věkem?

Určitě až s věkem. My jsme byli s Mirkem Stárkem dva brankáři na stejné startovní čáře. On přišel do Slavie půl roku přede mnou a byli jsme výkonnostně nastejno. Chytil on, a když se mu něco nepodařilo, šel jsem do branky já a tak pořád dokola jsme se střídali. Vydrželi jsme takto spolu ve dvojici devět roků, byť Slavia zkoušela i jiné gólmány, například tu byl Zdeněk Hruška z Bohemky nebo Milan Veselý. Ti ale přicházeli a odcházeli, ale my s Mirkem jsme zůstávali.

Jak vzpomínáš na začátek sedmdesátých let, kterým dominovala neza-stavitelná Trnava, která v letech 1969–1973 získala čtyři tituly?

O Trnavě ani nemluvím, ale nejen ona měla výborný mančaft. Velice silné byly kluby jako Slovan Bratislava (mistr ligy ze sezony 1969/70 – pozn. aut.), Lokomotiva Košice, VSS Košice a mohl bych pokračovat. V Trnavě jsme jednou uhráli remízu 1:1, ale po zápase se mi snad točila hlava z toho, co ti s námi prováděli. Měli tehdy nadupané mužstvo jmény jako Adamec, Dobiaš, Majerník nebo Hagara, zkrátka co jméno, to reprezentant. Vzpomínám na jejich zápasy v Poháru mistrů s Ajaxem Amsterdam. Na Ajaxu prohráli 0:3, ale doma je porazili 2:0. Trnava tehdy Ajax, i se slavným Crujffem v sestavě, tak neskutečně točila, že na to dodnes vzpomínám jako na jeden z nejlepších zápasů. Trnava měla v bráně Geryka,

což nebyl špatný brankář, později za ni chytil i Keketi, perfektní gólman, nicméně tvrdím, že kdyby měli v bráně Viktora, tak snad vyhráli celý Pohár mistrů. Byla to doba, kdy Slováci měli převahu i v československém národním týmu.

Tvůj první start za Slavii přišel hned na podzim 1969 na hřišti Lokomotivy Košice.

Ano, tam jsem naskakoval v průběhu zápasu, kdy jsem střídal zraněného Mirka Stárka, a zápas skončil 2:2.

Byl jsi nervózní?

Před vstupem na hřiště určitě, ale jak tam vběhneš, tak z tebe všechno spadne.

Chtěl bych se zeptat na váš vztah s kolegou Stárkem. Nevidí se, aby po dobu devíti let neměl tým v bráně jasnou jedničku, ale namísto toho dva vyrovnané brankáře, kteří se takřka pravidelně střídají...

Myslím, že jsme po celou dobu spolu vycházeli dobře. Žádné konflikty jsme neměli, byť je jasné, že chytat chtěl každý z nás. Řekl bych, že Mirek si to chytání chtěl v určitých chvílích víc vynutit. Jednou jsme byli za trenéra Jareše na zimní přípravě v Ledči nad Sázavou. Hráli jsme zápas s Frýdkem-Místkem a Mirek chtěl za každou cenu chytat, i když měl nějaké zranění. Jareš ho samozřejmě nepustil a potom se tam odehrála nějaká lumpárna, ale to se občas stává. (*usmívá se*)

Lumpárny a srandičky, to k fotbalové kultuře neodmyslitelně patří...

Jasně. Jednou jsme třeba hráli přátelák v Hulíně, který domluvil můj otec. Po zápase se otec pochlapil, nachystal nám spoustu jídla a zajistil i hudbu. Popíjelo se vínko a dost jsme se toho večera rozjeli. Já byl ještě hodně mladý. Kolem jedenácté večer se začalo schy-

lovat k odjezdu do Prahy, tak jsem si jako zobák mladej vzal tašku a mezi prvními si sedl do autobusu. Jenže v tom přišel kapitán Béda Tesařů se slovy: „Bobby, vystupovat, nikam se nejede.“ Tak jsem zase vystoupil a šel zpátky dovnitř. Vedení nám ale s autobusem ujelo! Mirek Stárků se potuloval venku, a když viděl odjíždějící autobus, začal řvát, načež mu zastavili, takže Mirek byl jediný hráč, který se dostal do Prahy. Starší holt rozhodli, že se ještě zůstaneme bavit, tak jsme vydrželi až do ranních hodin a potom museli v pět ráno chytit Šohaje, kterým jsme se dostali do Prahy. Neměli jsme na něj ani peníze, které jsem tak musel vypůjčit od otce. V Praze jsme byli až v jedenáct, takže jsme na nádraží sedli do taxíků a uháněli na stadion. Tonda Puč nás viděl a volal: „Dívejte, kluci přijeli z Hulína taxíkama!“ (*směje se*) Neobešlo se to ale bez následků. Béda Tesařů dostal jako kapitán pokutu asi patnáct set a my ostatní po osmi stovkách, což bylo dost.

V listopadu 1969 hrála Slavia Středoevropský pohár s Veronou a i v tomto zápase jsi střídal zraněného Stárka, je to tak?

To bylo snad nejrychlejší střídání, jaké jsem zažil. Šel jsem teprve na hřiště z útrob stadionu na Letné, kde se to hrálo, a vedoucí mužstva na mě volá: „Kde jsi? Střídáš, ty vole!“ Okamžitě bez rozcvičení jsem musel vystřídat Mirka, který měl nakopnuté koleno. Vyhráli jsme 4:1.

Na jaře jste potom vyřadili Hajduk Split, ale nakonec vám vystavil stopku Vasas Budapešť. To byl tak dobrý mančaft?

Výborný. My jsme ale měli taky dobrý tým, který v této soutěži došel dost daleko. Vzpomínám také na to, jak jsme v létě 1962 hráli na Zbrojovce Brno. Zbrojovka tehdy postoupila zpět do nejvyšší soutěže. Slavia měla v mnoha městech tzv. Odbory přátel Slavie. Byly v Uherském Hradišti, v Kroměříži, v Hulíně nebo v Bystřici.

Později to funkcionáři nahoře zarazili, protože nám tyto Odbory posílaly peníze a oni si mysleli, že se to využívá na bůhvíco. Říkám to proto, že tehdy na zápas v Brně přišlo padesát tisíc diváků! To bylo doslova neskutečné. Lužánky byly narvané! Lidé stáli na kopcích kolem, a ještě je pouštěli na atletickou dráhu. To je můj rekord. Před větší návštěvou jsem v životě nechtyal. Bohužel jsme tehdy prohráli o jediný gól. Slavia se v té době těšila na Moravě velké přízni. Snad půlka Moravy byla slávistická, i proto jsme při každém zápase v Brně měli velkou podporu.

Do jaké míry tvé pozici pomáhalo to, že jsi byl členem kádru reprezentace ČSSR do 23 let?

Mělo to svou váhu, protože to byla poslední kategorie před áčkem. Dělal jsem tam spíš dvojku vynikajícímu gólmanovi Červeňovi z Prešova. Chytil jsem dva zápasy, jeden v září 1970 proti Francii na Spartě, kde jsme prohráli 0:2, a potom v dubnu 1971 doma s Polskem. Tento zápas skončil remízou 1:1. V mužstvu byl mým spoluhráčem například otec Tomáše Rosického, hráč Sparty. Byl stejně jako jeho syn menší postavy, spíše technický než tvrdý a celkově velmi slušný fotbalista. Z dalších spoluhráčů tam byl pozdější velmi úspěšný fotbalista a reprezentant Přemysl Bičovský. Naším trenérem byl Jozef Vengloš, který už v té době pracoval na vytvoření kostry mužstva, jež v roce 1976 dokráčelo k titulu mistrů Evropy. Jména jako Ondruš, Pivarník, Pollák, Švehlík nebo Masný asi netřeba představovat. Jedno eso vedle druhého.

A co tvoje působení v áčku národ'áku?

Jeden z prvních zápasů, na které jsem se s A-týmем reprezentace dostal, byl ten, ve kterém jsme porazili Itálii se slavným brankářem Zoffem v sestavě. Itálii, která se stala krátce předtím mistrem světa.